

Milo De Angelis

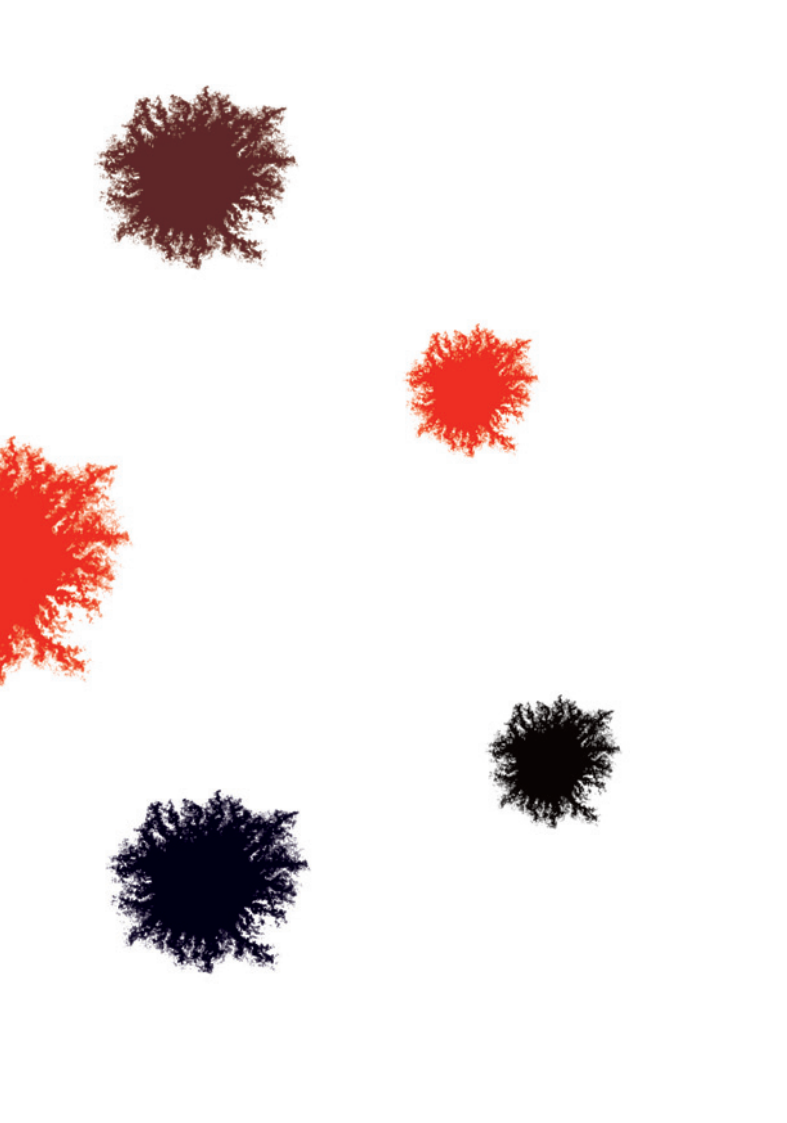
**Dilluns
de poesia
a l'Arts
Santa
Mònica**

**Presentació i traduccions
de Joan-Elies Adell**

Generalitat de Catalunya
Institut
de les Lletres Catalanes

SANTAMÒNICA

Milo De Angelis

Presentació de Joan-Elies Adell

Dilluns de poesia a l'Arts Santa Mònica

Joan-Elies Adell és de Vinaròs (1968). Doctor en Filologia Catalana i llicenciat en Comunicació Audiovisual per la Universitat de València. Actualment és el coordinador de les activitats culturals i de promoció de la llengua catalana de la Delegació del Govern de Catalunya a Itàlia. Viu a l'Alguer. Com a poeta ha publicat, entre d'altres, els següents llibres: *Oceà immòbil* (1995), *A curt termini* (1997), *Un mateix cel* (2000), *Encara una olor* (2003), *La degradació natural dels objectes* (2004), *Pistes falses* (2006), *Si no et tinc* (2013) i *Escandall* (2014). Ha rebut diversos premis i reconeixements literaris. Recentment ha curat l'antologia *La Tercera Illa. Poesia catalana de l'Alguer (1945-2013)*.

Un poeta circular

Joan-Elies Adell

Aquest 2016 se celebren els quaranta anys de la publicació del primer llibre de Milo De Angelis (Milà, 1941), *Somiglianze*, un recull que va gaudir d'un reconeixement immediat per part del públic i la crítica italiana. En aquest poemari, tot i els seus vint-i-quatre anys, De Angelis ja se'ns mostra com un autor extraordinàriament madur, i hi són presents alguns dels temes que formaran part de les històries narrades (sovint de manera obsessiva) al llarg de tota la seva trajectòria poètica. Avui és unànimement considerat un dels autors més significatius de l'actual panorama literari italià, per l'originalitat, la bellesa i el rigor de la seva proposta poètica.

De ben jove Milo De Angelis va assumir clarament la consciència de ser poeta, com afirmava Dario Bellezza, quan explicava profèticament que «per a ell escriure versos, fer el poeta és, efectivament, una tragèdia immensa, que només sap qui és veritablement poeta». El temps ha confirmat aquesta veritat existencial, com es pot comprovar amb la lectura dels vuit poemaris publicats fins avui, però també gràcies a la seva reflexió teòrica paral·lela, sempre concisa, erudita i punyent. L'any 1983

veu la llum l'important i influent *Millimetri*, seguit de *Terra del viso* (1985).

La de De Angelis és una poesia que potencia la tensió entre allò evident i allò incompreensible, i és per aquesta raó que sovint ha estat considerada obscura i difícil. Amb tot, sempre ha defugit el lligam que molts crítics han establert amb l'hermetisme o l'orfisme italians. La dificultat semàntica de la seva poesia no està lligada a una recerca d'un sentit ocult de la realitat, la investigació en els meandres obscurs del llenguatge o del subconscient. La seva poesia és complexa perquè reflecteix, com un mirall, la complexitat de la pròpia existència. La crítica que s'ha ocupat de l'obra poètica de Milo De Angelis ha subratllat, d'una banda, la relació estreta amb la realitat, ja siguin els llocs (Milà i els seus barris perifèrics), ja siguin les coses (els hospitals, els camps de futbol en els barris, els autobusos i tramvies...) o les persones (els atletes, les companyes d'institut, els amics, el pare, els mestres...); i, de l'altra, el seu «trobar clus», una foscor expressiva, quasi oracular, que és al mateix temps potència i límit, il·luminació de la paraula i risc d'incomprensió. Una tensió circular que travessa tota la seva poesia. Publica, abans del final de segle, dos llibres més de poemes: *Distante un padre* (1989) i *Biografia sommaria* (1999).

Amb l'entrada del nou mil·lenni es produeix, no tant un canvi, sinó una essencialització de la seva poesia. Sembla com si els primers cinc llibres de Milo De Angelis fossin una mena de preludi dels tres darrers, *Tema dell'addio* (2005), *Quell'andarsene nel buio dei cortili* (2010) i *Incontri e agguati* (2015), si ens fixem en la forma subter-

rània en què apareixien la mort, el destí o la providència. O potser és a la inversa: tal vegada són aquests darrers llibres que il·luminen i expliquen aquelles ombres de suïcides, escenes d'hospital, sirenes d'ambulàncies, asfalt, estelles, vidres i sang tan presents en els versos anteriors. Es podria dir, fins i tot, que tot el llibre sencer de *Tema de l'adéu* (premi Viareggio 2005, en premsa en la traducció catalana), esdevé metàfora del seu contingut. Són poemes que escriu Milo De Angelis arran de la mort de la seva dona, Giovanna Sicari, també poeta, el darrer dia de 2003. Es tracta d'un dolorosa exploració interior amb l'esperança quasi arqueològica de recuperar el temps, d'assegurar-se que, en alguns moments de la seva vida, va existir la felicitat. I la poesia esdevé «carícia», «abraçada», «petó», no deixa de ser també un estudi musical sobre el tema de la separació, una variació sobre el tema, obsessiu, de la pèrdua. Segurament, amb *Tema dell'addio* ens trobem davant d'un dels llibres més importants de la poesia italiana del segle XXI.

També *Quell'andarsene nel buio dei cortili* (2010) i *Incontri e agguati* (2015) poden semblar llibres més accessibles que els precedents del poeta milanès, però la seva simplicitat és només aparent. De Angelis continua fidel a aquella poètica que procedeix amb un rigor absolut, amb implacable control de la paraula, àrbitre de totes les coses. Amb la mateixa severitat, quasi masoquista, el poeta no cedeix ni un sol mil·límetre en la seva voluntat implacable de recordar-ho tot, d'enfrontar-se a tot. És signifi- catiu que, en el seu últim llibre, es plantegi un diàleg obert amb la mort, un enfrontament que exigeix també una

negociació; o que doni veu a un dels seus alumnes d'Opera, la presó d'alta seguretat on ensenya literatura, culpable d'haver assassinat a ganivetades la seva jove dona. Aquí aflora un altre dels temes de la poesia de De Angelis, la utilitat última de la poesia: només a través de la seva radicalitat es podrà verbalitzar allò indicible. Una poesia circularment obsessiva, fruit d'una mena de metafísica eixuta o negativa, capgirada, sense fonaments estables.

En una entrevista Milo De Angelis recorda que, segons Marina Tsvetàieva, existeixen els poetes del riu i els poetes del llac. Els poetes del riu tenen un curs, un desenvolupament, passen d'un territori a un altre, gaudeixen d'un moviment que els porta a créixer i a mutar a mesura que troben nous llocs i nova gent. Els poetes del llac són, en canvi, els poetes de l'obsessió: dos o tres temes insistents, sempre els mateixos, que els poetes observen caminant en cercle al llarg de la riba, canviant a cada llibre el punt de vista, la posició, la tonalitat de la llum a través de la qual es mira i es diu. El seu temps és ritual i cíclic, sense progressions ni etapes, la seva mirada no tendeix a l'extensió sinó a la línia vertical. «Sóc un poeta monòton, limitat i circular», es defineix De Angelis. Un gran poeta que escull l'aventura de girar perpètuament, d'insistir, de romandre-hi.

Apunts d'una poètica

Milo De Angelis

La de la poesia és una experiència total. Implica cada estació de la vida. El passat, en la paraula poètica, apareix com ja transcorregut i, al mateix temps, imminent. No és menys imprevisible que allò que esdevindrà. En tractar-se d'una experiència que implica tot l'ésser, pot passar que el poeta no estigui en condicions de sostenir-la. Pot espantar-se. Contràriament a Sòcrates, el poeta no sap que sap. De vegades no és capaç d'arribar al coneixement que emana dels seus versos. Es perd, no s'explica, no té la resposta preparada. Sent, d'altra banda, que la poesia és l'oposat de la conversa, fins i tot de la bona conversa. Sent que la poesia és una experiència de la fi. Les seves paraules vénen de les zones fosques, de llocs oblidats i ferits, demanen de trobar una forma i s'adrecen a ell, només a ell, el sacsegen, l'empenyen cap al full, l'impregnen físicament de la pròpia experiència. Encara crec, com veieu, en la inspiració.

No sóc un poeta que parteix de la realitat. A la realitat, en tot cas, tracto d'arribar-hi, travessant les arenes movedisses del silenci, els terrenys accidentats de tot allò que resta mut i que s'obstina a callar, a vagarejar en

el seu misteriós perímetre. De vegades arriba aquest esquinçament. Sempre, però, després d'una llarga gestació: anys de temptatives, ensorraments interiors, zones fosques, parets rocoses en les quals la paraula intenta excavar un túnel i arribar a la llum. El mateix mecanisme funciona per la claredat: em passa, de vegades, d'arribar-hi de besllum, a través de filaments i línies de fuga. Continuo sent, però, un poeta de la densitat, exiliat en un terreny de perill i de foscor, amb la seva obscuritat fonamental que, juntament amb inesperades guspires, expulsa llum provisional.

Recordo una trucada telefònica amb una poeta coetània meva, Maria Lia Lotti. Era l'any 1973. M'havien colpit alguns dels seus versos i vaig anar a trobar-la a Mòdena, on vivia. Més tard, ja a Milà, vaig sentir la necessitat de parlar-li de nou. I com que encara vivia amb els pares, no volia trucar des de casa, volia estar tot sol conversant sobre poesia. En aquella època, no hi havia encara mòbils, ni tan sols targetes telefòniques. Per parlar des d'un telèfon públic havies d'usar «gettoni», això és, unes estranyes monedes de color bronze, amb dues línies verticals. Vaig anar, doncs, a trucar a la meua amiga poeta des d'un bar de Lambrate, amb una bona provisió de fitxes, i vam començar a parlar. En un cert punt, mentre discutíem dels versos, vaig sentir que aquella situació era l'emblema mateix de la poesia. Estàvem allí, penjats del fil d'una fitxa telefònica, entre els sorolls del món, tractant de ser breus i d'incloure-ho tot en el minut que quedava: aquella trucada, aquell «gettone», tenien certament el rostre de la poesia!

Milo De Angelis, poemes

Selecció i traducció de Joan-Elies Adell

Dilluns de poesia a l'Arts Santa Mònica

L'ISOLA SARÀ GUARDATA NELLA SUA BELLEZZA

Anche la faccia, al risveglio
ogni volta, panico e ansia
di diventare diversa:
un secolo intero scorreva
nei suoi movimenti
perché era l'unicità.
Eppure qualcuno, già salvo,
sfidando i suicidi vicino al letto e le pastiglie
che cadono dalle mani
qualcuno sta dicendo:
*l'isola sarà guardata nella sua bellezza
non importa se da noi o da altri.*

Da *Somiglianze*, 1976

L'ILLA SERÀ CONTEMPLADA EN TOTA LA SEVA BELLESA

També la cara, en despertar
cada vegada, pànic i angoixa
de tornar-se diversa:

un segle sencer discorria
en els seus moviments
perquè era la unicitat.

Tanmateix algú, ja salvat,
desafiant els suïcides al costat del llit i les pastilles
que cauen de les mans
algú està dient:

*L'illa serà contemplada en tota la seva bellesa
no importa si per nosaltres o pels altres.*

MILANO ERA ASFALTO, asfalto liquefatto. Nel deserto di un giardino avvenne la carezza, la penombra addolcita che invase le foglie, ora senza giudizio, spazio assoluto di una lacrima. Un istante in equilibrio tra due nomi avanzò verso di noi, si fece luminoso, si posò respirando sul petto, sulla grande presenza sconosciuta. Morire fu quello sbriciolarsi delle linee, noi lì e il gesto ovunque, noi dispersi nelle supreme tensioni dell'estate, noi tra le ossa e l'essenza della terra.

TUTTO ERA GIÀ in cammino. Da allora a qui. Tutto il tempo, luminoso, sfiorava le labbra. Tutti i respiri si riunivano nella collana. Le ombre di Lambrate chiusero la porta. Tutta la stanza, assorta, diventò il primo battito. Il nero dei tuoi capelli contro il giallo dell'ultimo raggio. Da allora a qui. Era il primo giorno dell'estate. Il silenzio ci riempiva la fronte. Tutto era già in cammino, da allora, tutto era qui, unico e perduto, nostro e remoto. Tutto chiedeva di essere atteso, di tornare nel suo vero nome.

MILÀ ERA ASFALT, asfalt líquid. En el desert d'un jardí va arribar la carícia, la penombra endolcida que va envair les fulles, ara sense judici, espai absolut d'una llàgrima. Un instant en equilibri entre dos noms va avançar cap a nosaltres, es va fer lluminós, es va posar tot respirant sobre el pit, sobre la gran presència desconeguda. Morir va ser aquell esmicolar-se de les línies, nosaltres allí i el gest a tot arreu, nosaltres dispersos en les supremes tensions de l'estiu, nosaltres entre els ossos i l'essència de terra.

TOT ES POSAVA JA en marxa. Des de llavors fins aquí. Tot el temps, lluminós, fregava els llavis. Tota la respiració es concentrava en el collar. Les ombres de Lambrate van tancar la porta. Tota l'habitació, absorta, es va convertir en el primer batec. El negre dels teus cabells contra el groc de l'últim raig de sol. Des de llavors fins aquí. Era el primer dia de l'estiu. El silenci ens omplia el front. Tot es posava ja en marxa, des de llavors, tot era aquí, únic i perdut, nostre i remot. Tot demanava de ser atès, de retornar al seu veritable nom.

IN TE SI RADUNANO tutte le morti, tutti i vetri spezzati, le pagine secche, gli squilibri del pensiero, si radunano in te, colpevole di tutte le morti, incompiuta e colpevole, nella veglia di tutte le madri, nella tua immobile. Si radunano lì, nelle tue deboli mani. Sono morte le mele di questo mercato, queste poesie tornano nella loro grammatica, nella stanza d'albergo, nella baracca di ciò che non si unisce, anime senza sosta, labbra invecchiate, scorza strappata al tronco. Sono morte. Si radunano lì. Hanno sbagliato, hanno sbagliato l'operazione.

IL LUOGO ERA IMMOBILE, la parola scura. Era quello il luogo stabilito. Addio memoria di notti lucenti, addio grande sorriso. Il luogo era lì. Respirare fu un buio di persiane, uno stare primitivo. Silenzio e deserto si scambiavano volto e noi parlavamo a una lampada. Il luogo era quello. I tram passavano radi. Venere ritornava nella sua baracca. Dalla gola guerriera si staccavano episodi. Non abbiamo detto più niente. Il luogo era quello. Era lì che stavi morendo.

EN TU S'APLEGUEN totes les morts, tots
els vidres trencats, la pàgines seques, els desequilibris
del pensament, s'apleguen en tu, culpable
de totes les morts, inacabada i culpable,
en la vetlla de totes les mares, en la teva
immòbil. S'apleguen allí, en les teves
febles mans. Estan mortes les pomes d'aquest mercat,
aquests poemes tornen a la seva gramàtica,
a l'habitació d'hotel, a la barraca
de tot allò que no s'uneix, ànimes sense descans,
llavis envellits, escorça arrencada al tronc.
Estan mortes. S'apleguen allí. S'han equivocat,
s'han equivocat d'operació.

EL LLOC IMMÒBIL, la paraula obscura. Era aquell
el lloc establert. Adéu memòria de nits
resplendents, adéu gran somriure. El lloc era allí.
Respirar va ser una foscor de persianes, un estar primitiu.
Silenci i desert s'intercanviaven rostre i nosaltres
parlàvem a un llum. El lloc era aquell. Pocs tramvies
hi passaven. Venus tornava a la seva barraca.
De la gola guerrera es desprenien episodis. No havíem
dit res més. El lloc era aquell. Era allí
que t'estaves morint.

ERI L'ULTIMA

donna della vita, eri il temporale
e la quiete, il luogo
dove la luce è insanguinata
e il sangue fiorisce: pochi minuti,
pochi metri, sempre lì,
nel cemento che parla, nella città
degli amanti, nel silenzio
dei lavandini, il bacio
avvenne
e noi non abbiamo
voluto più uscire.

Si muore così, all'ingresso
di una scuola, un cerchio perfetto.

ERES L'ÚLTIMA

dona de la vida, eres el temporal
i la quietud, el lloc
on la llum està ensangonada
i la sang floreix: pocs minuts,
pocs metres, sempre allí,
en el ciment que parla, en la ciutat
dels amants, en el silenci
dels lavabos, el petó
va arribar
i nosaltres ja no hem
volgut sortir més.

Es mor així, a l'entrada
d'una escola, un cercle perfecte.

POI CI FU l'esplorazione atterrita del tuo
seno, il rifiuto delle cose consegnate
al tempo, la richiesta di antiche
concordanze: ogni istante della mano
sulla pelle, ogni respiro, era quell'assoluto
fragile, quello scandalo
che una frazione imprime al tutto
e la tavolozza delle cellule si spargeva
sui vestiti, sulle lenzuola, sulle lampadine
e sul quaderno, sulle dita
di chi ha già varcato la sua immagine.

UN SUONO di ninna nanna chiama la morte
per sentirla più viva, chiama il seno
che si spezzò in un agosto, l'intero creato
di una poesia. In ogni stanza un appello.
L'ora non è paga di se stessa, domanda l'età vera,
un altro sangue che morbido si accese, una parola
una parola che fu intera assedia la testa,
fruga tra le macerie, fissa incredula
quella luce sovrumana.

Da *Tema dell'addio*, 2005

DESPRÉS VA SER l'exploració espantada del teu
pit, el rebuig de les coses lliurades
al temps, la petició d'antigues
concordances: cada instant de la mà
sobre la pell, cada respir, era aquell absolut
fràgil, aquell escàndol
que una fracció imprimeix al tot
i la paleta de les cè·l·lules s'escampava
sobre els vestits, sobre els llençols, sobre les bombetes
i sobre el quadern, sobre els dits
de qui ja ha superat la seva imatge.

UN SO de cançó de bressol crida la mort
per sentir-la més viva, crida el pit
que es va destruir en un agost, la completa creació
d'un poema. En cada habitació una convocatòria.
L'hora no està satisfeta de si mateixa, pregunta l'edat real,
una altra sang que suau s'encén, una paraula
una paraula que va ser sencera assetja el cap,
remena entre la runa, fixa incrèdula
aquella llum sobrehumana.

De Tema de l'adéu, 2005

NON HO SAPUTO capire
non so ancora
se l'incrocio dei pali
è legno o leggenda
se i baci sono freddi
nella mia poesia o nel primo sguardo
delle labbra sigillate,
se l'amore passa senza suono
tra i corpi nudi
che nessuna ombra custodisce.

È COSÌ. La memoria
di un uomo era solamente questa
manciata di sillabe. Solo loro
ritornano dalle cantine
abitate per niente
e sono puntuali, sono
scagliate oltre le rocce, bisbigliano
parole esterrefatte, sono un battere
di ali protese e fedeli
a un ordine oscuro. Adesso tu
devi tradurre.

Da *Quell'andarsene nel buio dei cortili*, 2010

NO HE SABUT comprendre
no sé encara
si la creueta dels pals
és fusta o llegenda
si els petons són freds
en la meva poesia o en la primera mirada
dels llavis sigil·lats,
si l'amor passa sense so
entre els cossos nus
que cap ombra custodia.

ÉS AIXÍ. La memòria
d'un home era només aquest
grapats de síl·labes. Només elles
retornen dels soterranis
habitats pel no-res
i són puntuals, són
llançades més enllà de les roques, murmuren
paraules espantades, són un batre
d'ales esteses i fidels
a un ordre obscur. Ara tu
has de traduir.

D'Aquell vagarejar en la foscor dels patis, 2010

QUESTA MORTE è un'officina
ci lavoro da anni e anni
conosco i pezzi buoni e quelli deboli,
i giorni propizi, la virtù
di applicarsi minuto per minuto e quella
di sostare, sostare e attendere
una soluzione nuova per il guasto.
Vieni, amico mio, ti faccio vedere,
ti racconto.

.....
.....
..... nel 1967, dopo una lunga guerra
di trincea, dopo una guerra di metri
guadagnati e persi, iniziai
una trattativa con la morte.

AQUESTA MORT és un taller
hi treballo des de fa anys i panys
conec les peces bones i les delicades,
els dies propicis, la virtut
de dedicar-s'hi minut a minut i la
d'aturar-se, aturar-se i esperar
una solució nova per l'avaría.
Vine, amic meu, t'ho faig veure,
t'ho explico.

.....

.....

..... el 1967, després d'una llarga guerra
de trinxeres, després d'una guerra de metres
guanyats i perduts, vaig començar
una negociació amb la mort.

CON LA MORTE ho cercato ancora
un patto, ma lei era astuta e discontinua
appariva nei traffici dell'amore,
diventava giallore e numero fisso
era il respiro e l'artiglio nel respiro
un'ora murata
galleggiava nel fradiciume della vasca.

POI, DI COLPO, un lunedì di febbraio
tutto è tornato come prima... è uscita
dal suo feudo,
ha fatto incursioni, all'alba,
nella casella della posta, ha ripreso
la sua cerimonia incessante, ha diffuso
un canto di puro gelo
ha cercato proprio noi.

AMB LA MORT he buscat encara
un pacte, però ella era astuta i discontinua
apareixia en els tràngols de l'amor,
es tornava groga i número fix
era la respiració i l'urpa en la respiració
un ara emmurallat
surava en la podridura de la banyera.

DESPRÉS, DE SOBTE, un dilluns de febrer
tot ha tornat com abans... ha sortit
del seu feu,
ha fet incursions, a l'alba,
en la bústia de correus, ha recomençat
la seva cerimònia incessant, ha difós
un cant de pur gel,
ens ha buscat precisament a nosaltres.

E HA COMINCIATO a parlare,
quella figura plenaria,
come il capobranco della nostra fine
soffocava il lievito felice,
affondava con il piede la barca
infantile di due foglie
ci lanciava il suo avvertimento.

«SARAI una sillaba senza luce,
non giungerai all'incanto, resterai
impigliato nelle stanze della tua logica»
«Sarai la crepa stessa
delle tue frasi, una recidiva,
una voce deportata, l'unica voce
che non si rigenera morendo»

Da *Incontri e agguati*, 2015

I HA COMENÇAT a parlar,
aquella figura plenària,
com a líder de la canilla de la nostra fi
ofegava el ferment feliç,
enfonjava amb el peu la barca
infantil de dues fulles
ens llançava la seva advertència.

«SERÀS una síl·laba sense llum,
no arribaràs a l'encanteri, quedaràs
atrapat en les cambres de la teva lògica.»
«Seràs l'esclatxa mateixa
de les teves frases, una recidiva,
una veu deportada, l'única veu
que no es regenera tot morint.»

Biografia

Milo De Angelis va nèixer l'any 1951 a Milà, on ensenya literatura en una presó de màxima seguretat. És considerat una de les veus més significatives de la poesia italiana contemporània. Va estudiar a les Universitats de Milà i Montpeller.

L'any 1976 publica el seu primer llibre de poemes, *Somiglianze*. La inquietud artística de De Angelis el porta a fundar, en aquests mateixos anys, la influent revista literària *Niebo* (1976-1980), que ell mateix anima i dirigeix. El seu segon poemari, *Millimetri*, va aparèixer l'any 1983 a l'editorial Einaudi. A partir del tercer volum, ha estat la prestigiosa editorial Mondadori l'encarregada d'oferir regularment als lectors els seus poemaris: *Terra del viso* (1985), *Distante un padre* (1989), *Biografia sommaria* (1999), *Tema dell'addio* (2005), premi Viareggio de poesia, *Quell'andarsene nel buio dei cortili* (2010) i *Incontri e agguati* (2015).

L'any 2011 es va publicar una antologia de la seva obra en vers, *Dove eravamo stati*. Ha escrit també un relat (*La corsa dei mantelli*, 1979) i el llibre d'assaigs *Poesia e destino* (1982). L'any 2008, a cura d'Isabella Vincentini, es va publicar un llibre que conté les seves principals entrevistes: *Colloqui sulla poesia* (La Vita Felice). Aquest mateix any es publica un volum que recull tots els seus poemes: *Poesie*, curat per Eraldo Affinati. Ha estat traductor del francès (Racine, Baudelaire, Maeterlinck, Blanchot, Drieu La Rochelle) i de llengües clàssiques (Èsquil, Virgili, Lucreci, Antologia Palatina, Claudi Claudià). Dirigeix la col·lecció de poesia «Niebo», per a l'editorial La Vita Felice.

Bibliografia

Poesia

Somiglianze. Parma: Guanda, 1976 (reedició 1990).

Millimetri. Torí: Einaudi, 1983 (reedició a Il Saggiatore, Milà, 2013).

Terra del viso. Milà: Mondadori, 1985.

Distante un padre. Milà: Mondadori, 1989.

Biografia sommaria. Milà: Mondadori, 1999.

Tema dell'addio. Milà: Mondadori, 2005.

Quell'andarsene nel buio dei cortili. Milà: Mondadori, 2010.

Incontri e agguati. Milà: Mondadori, 2015.

Antologies de la seva poesia

Non solo creato. Milà: Crocetti, 1990 (amb Giovanna Sicari).

Dove eravamo già stati. Poesie 1970-1999. Roma: Donzelli, 2001.

Recull de la seva obra en vers

Poesie (amb estudi introductor d'Eraldo Affinati). Milà: Oscar Mondadori, 2008.

Narració

La corsa dei mantelli. Milà: Guanda, 1979 (reedició a Marcos y Marcos, Milà, 2011).

Assaig

Poesia e destino. Bolonya: Cappelli, 1982.

Colloqui sulla poesia / Milo De Angelis (Recull d'entrevistes a cura d'Isabella Vincentini, amb un DVD curat per Viviana Nicodemo i Stefano Massari). Milà: Edizioni La Vita Felice, 2008.

Milo De Angelis traductor

Charles Baudelaire, *Paradisi artificiali*. Parma: Guanda, 1978 (reedició a Oscar Mondadori, Milà, 2003).

Maurice Blanchot, *L'attesa, l'oblio*. Parma: Guanda, 1978.

Claudi Claudià, *Il rapimento di Proserpina*. Milà: Marcos y Marcos, 1984 (reedició a Casaccia, Fossano, 2010).

Maurice Maeterlinck, *Serre calde - Quindici canzoni*. Milà: Mondadori, 1989.

Pierre Drieu La Rochelle, *Diario di un delicato*. Milà: SE, 1998.

L'amore, il vino, la morte: Trentasei epigrammi dall'antologia palatina. Milà: SE, 2005.

Lucreci, *Sotto la scure silenziosa: frammenti dal «De rerum natura»*. Milà: SE, 2005.

Racine, «La Tebaide» i «Mitridate» a *Teatro*. Milà: Mondadori, 2009.

Milo De Angelis en català

Tema de l'adéu. Traducció de Joan-Elies Adell. Barcelona: Edicions Saldonar (en premsa).

Milo De Angelis en anglès

Finite Intuition: Selected Poetry and Prose. Traducció de Lawrence Venuti. Los Angeles: Sun & Moon Press, 1995.

Between the Blast Furnaces and the Dizziness: A Selection of Poems 1970-1999. Traducció d'Emanuel Di Pasquale. Nova York: Chelsea Editions, 2003.

Theme of Farewell and After-Poems: A Bilingual Edition. Traducció de Susan Stewart i Patrizio Ceccagnoli. Chicago: University of Chicago Press, 2013.

Milo De Angelis en francès

Terre du visage. Traducció de Jean-Baptiste Para. París: Chopard, 1988.

Ce que je raconte aux chaises. Traducció d'Adriana Pilia i Jacques Demarcq. Luzarches: Cahiers de Royaumont, 1989.

L'Océan autour de Milan. Traducció de Jean-Baptiste Para. París: Meet, 1993.

Thème de l'adieu. Traducció de Patrizia Atzei i Benoît Casas. París: Nous, 2010.

Milo De Angelis en espanyol

Antología poética. Traducció d'Erika Regina Muñoz. Caracas: Monte Ávila, 2007.

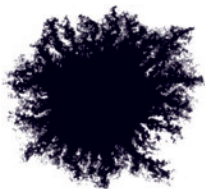
Biografía sumaria. Traducció de María Julia de Ruschi. Buenos Aires: Hilos, 2011.

Aquesta selecció de poemes
de Milo de Angelis
es publica el 29 de febrer de 2016
amb motiu del recital del poeta
dins el cicle Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica, Barcelona.

**Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica
2016**

**Totes les sessions tindran lloc
al claustre de l'Arts Santa Mònica
els dilluns a les 19 h**

Arts Santa Mònica

Centre de la creativitat

La Rambla 7 08002 Barcelona

T 935 671 110

artssantamonica.gencat.cat

Entrada lliure

Mitjans col·laboradors:

NÚVOL

Col·laboren:

PEN
català
Associació d'Escriptors i Il·lustradors de Catalunya

AELC
ASSOCIACIÓ D'EScriptors
EN LLENGUA CATALANA

Organitza:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura